

DE VA

Een Verzameling
uiterst Frappante Verhalen
uit een Vervaagde Tijd

Over de Va en andere figuren

Harmannus Jacob Fledderman

*De Va - Een Verzameling uiterst Frappante Verhalen
uit een Vervaagde Tijd; Over de Va en andere figuren.*

Auteur: Harmannus Jacob Fledderman
Copyright © 2026, Harmannus Jacob Fledderman
Eerste druk: mei 2026

ISBN: 978-94-652-6731-9

De volledige opbrengst van dit boek wordt gedoneerd aan
Amarise om haar te steunen in haar leven met een spierziekte.

www.amarise.nl
info@amarise.nl

Dit is een uitgave van:
BoekenGilde B.V.

*Copyright text © 2026 by Harmannus Jacob Fledderman. Copyright
illustrations © 2026 by Harmannus Jacob Fledderman.* Niets uit
deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden
gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektro-
nisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming
van de auteur.

Voor Amarise

voor Lieva

Ontdek de wereld en verwonder je!

INHOUD

DE TIJDSNOOD	7
--------------------	---

Het keek hem doordringend aan met een blik die alle schoonheid en ellende van de ganse schepping leek te weerspiegelen.

DE VERDWAALDE KINDEREN – DEEL 1 – DE ZOEKTOCHT	19
--	----

“Scheer je weg,” schreeuwde de Va, en hij gooide een stukje boom-schors en een rotte framboos richting het monster.

DE VERDWAALDE KINDEREN - DEEL 2 - AANKIJKMAN	25
--	----

“Help! Dit is een kwestie voor Aankijkman!”

DE ZADENBROEDER	35
-----------------------	----

“Zaden! TijdsCapsules van het leven!”, sprak de Zadenbroeder.

HOE DE VA ANNIE LEERDE KENNEN	39
-------------------------------------	----

In het begin was de Va uiterst verbaasd over het feit dat hij bestond. Hij keek beduusd om zich heen en al gauw viel zijn oog op een mysterieus boekwerk dat in zijn schoot lag.

DE VERRASSING VOOR ANNIE	49
--------------------------------	----

Van dat laatste idee raakten de palingen zo opgewonden dat ze zonder aarzelen in de juten zak van de Va sprongen.

DE MOPPENBROEDER	57
------------------------	----

En aan het puntje van zijn baard droeg hij dan een koperen koker die gevuld was met een explosieve vloeistof.

DE STIPPENKABOUTER	65
--------------------------	----

“Ik zal die top bestijgen,” sprak hij op een dag. “En daarboven zal al de kennis van deze wereld mij geopenbaard worden.”

DE DOLFIJNENFLOEPERT	69
----------------------------	----

“Dat zal niet gebeuren,” sprak de Va kordaat en resoluut, “zolang ik de Va ben, zullen mijn kinderen altijd kleine popjes blijven!”

DE GROTE BESLISSER	81
“Besta jij eigenlijk wel?” vroeg de koning, maar er kwam geen antwoord.	
RESTAURANT HET LEVEND GEGRILDE EEKHOORNTJESSPIEGELBEELD.....	89
“Alles! Het geeft de eigenaar ongeken­de wijsheid en macht!”	
DE PERFECTE ANNIE	95
“Niet nu,” kreunde de Va. “Je weet dat ik nu geen spreekuur houd.”	
DE KNOP	107
“In dat geval vergaat het heelal per direct, maar dat is een bijko­mende zaak. Zo nu en dan vergaat het heelal. Dat hoort nu eenmaal bij de cirkel van het leven.”	
DE COMPLIMENTENHOORN	115
Overrompeld door deze ongewone en onverwachte gang van zaken, gehoorzaamden de dorpsbewoners. Sommigen bogen zelfs voor de Va.	
HET LOFLIED.....	123
“Nooit meer, Govert, nooit meer,” fluisterde hij dan. “Dat beloof ik!”	
PRAKKEJORIS	131
Soms was hij er bijna uit, wat de zin van het leven was. Het lag op het puntje van zijn tong. En dan kraakte er een takje.	
HET ONRUSTIGE MANNETJE.....	139
“Welja, kom maar op dan,” prevelde hij. “Ik moet toch ooit een keer ten onder gaan. We kunnen het maar beter gehad hebben.”	
DE DUISTERNIS	149
“Majesteit,” sprak de hofmaarschalk voorzichtig, “mag ik zo vrij zijn u te vragen wat we hier nu eigenlijk mee bereikt hebben?”	
“Wij hebben de duisternis overwonnen,” verklaarde de Va.	

DE TIJDSNOOD

Over 'door de bomen het bos niet meer zien.' Een verhaal waarin wij de Va beter leren kennen en inzicht krijgen in de verschrikkingen van de Vervaagde Tijd.

Er was eens, in een tijd dat gisteren en morgen nog op één dag vielen, een man die de Va heette. Hij leefde met zijn vrouw Annie en zijn kinderen Guus en Karlies in een licht ontvlambaar houten huisje op het platteland. Het was een barre tijd, vol aardbevingen, woeste stormen, natuurrampen, plagen, kou, droogte, honger en gebrek. Wij moderne mensen zouden het daar nog geen kwartier uithouden. Maar de Va was gezegend met een onbreekbaar doorzettingsvermogen, een ijzeren wil, leeuwenkracht en – niet te vergeten – met het onberispelijk vermogen om alleen maar goede keuzes te maken. En als hij toch eens per ongeluk iets fout deed, dan deed hij het ook goed fout, zodat het alsnog een soort van goed was.

Het meest opvallende aan de Va waren zijn levenslustige wangen. Zelden zijn er in de geschiedenis der mensheid twee wangen zo vol van levenskracht geweest, als die van de Va. Het resulteerde in een baard, die een imposante lengte van tweeduizend-acht-

honderd-en-twintig meter had bereikt. Voordat je denkt: “Wat is dat nu voor belachelijks!” de Va had zijn wangharen zo lang laten worden uit pure liefde voor zijn vrouwtje Annie. Mocht Annie zich afvragen waar de Va was en wat hij zoal had uitgespookt, dan hoefde ze alleen maar zijn baard ‘langs te lopen’. De Va kon gerust in het dorp naar de markt zijn, terwijl het puntje van zijn baard nog in bed lag. Annie hoefde die alleen maar te volgen om al zijn gangen na te gaan. En als Annie de Va dringend nodig had, dan hoefde ze alleen maar twee rukjes aan die baard te geven. Dat was het afgesproken signaal. En dan kwam hij met gezwinde spoed.

Hoe geweldig die voordelen ook waren, het woog niet op tegen de nadelen. De Va raakte voortdurend verstrikt in braamstruiken en dennenbomen. Tussen deuren en karrewielen. Toen hij voor de derde keer was meegesleurd door een kudde migrerende herten, was de maat vol.

“Waarom wikkel je je baard niet om je lichaam?” had Annie gezegd. “Als een mantel!”

Zo gezegd, zo gedaan. Annie knipte de baard, zodat deze nog maar twintig meter lang was. Ze wreef hem in met welriekende olie en draaide er vlechten in, die ze vervolgens sierlijk om zijn lichaam ‘drapeerde’, zoals dat heet. Het zal niemand verbazen dat de Va een statige en indrukwekkende verschijning was.

Annie droeg een jurk van gedroogde aren, zaden en stengels. Die stond haar bijzonder beeldig. Als zij bewoog, dan ritselde en knisperde dat zo gezellig. En wanneer Annie door de korenvelden wandelde, ging zij geheel op in de omgeving. Dan zeiden de mensen: “Waarom zweeft Annie’s hoofd daarginder?”

Eens per jaar, meestal halverwege de lente, gebeurde er iets ongelofelijks, iets betoverends. Dan ontkiemden die zaden en aren. En dan stond de hele jurk in bloei. Dat was een wonderschoon

tafereel. Daar kunnen wij ons amper een fatsoenlijke voorstelling van maken. Het was een explosie van kleuren en geuren, vrolijk fladderende vlindertjes en zoemende bijtjes. Och, wat was de Va dan blij, wanneer hij naar zijn Annie keek. Dan gloeiden zijn levenskrachtige wangen van trots.

Guus en Karlies waren twee heel gewone kinderen. Ze waren allebei op dezelfde dag geboren, maar, vergis je niet, het was geen tweeling. Het was gewoon toeval geweest. Een speling van het lot. Annie had namelijk erg lang over de bevalling van Guus gedaan. Wel vijf jaar. En onderwijl was zij toen in verwachting geraakt van Karlies.

Toen de kinderen net geboren waren, had de Va er maar niet aan kunnen wennen. Hij was er gewoonweg niet op voorbereid.

“Annie,” sprak hij op een ochtend, “de komende tijd ga ik alles wat ik doe, enkel nog in gedachten doen. Dat heb ik zo besloten. Het is voor mijn eigen bestwil!”

En zo geschiedde het. De Va deed voortaan alles in gedachten, Annie deed alles in het echt. Dat was een hele goede verdeling. Zo konden ze elkaar niet in de weg lopen. Zo vulden zij elkaar aan en dat versterkte hun band.

De Va lag de eerste maanden na de kraamtijd vaak op een divan. Als Annie dan aan het einde van de dag klaar was met het verzorgen van de kinderen, het poetsen van het huis of allerlei andere karweitjes, kwam ze bij hem zitten.

“Heb je een goede dag gehad?” vroeg ze dan aan hem.

“Zeker,” antwoordde de Va. “In gedachten heb ik een bijzonder productieve dag gehad.”

Daarna vertelde hij wat hij zoal in gedachten gedaan had. Hij had een kippenhok gebouwd, het hek geverfd, bessen geplukt, gezwommen in het meertje. Hij had een feestmaal aangericht en

dat in zijn eentje opgegeten en hij had wel vijf keer gepoept. Hij had een stad gebouwd die hij Rome noemde en daar een uur als keizer geregeerd. Hij had een tunnel naar de andere kant van de aarde gegraven. En als hoogtepunt een medicijn bedacht dat je beschermdde tegen verdriet, angst, onrecht, pukkels, waanideeën, hoogmoed, en kwaad in het algemeen. Annie was diep onder de indruk. Ze zag dat de Va het erg druk had gehad en zijn rust nu wel verdiende.

“Maar waarom zijn je lippen zo droog?” vroeg Annie bezorgd.

“Geen idee,” antwoordde de Va. “In gedachten heb ik al liters water gedronken, maar ze blijven droog.”

De lippen van de Va waren werkelijk kurkdroog. Zo droog dat er van lippen eigenlijk geen sprake meer was. De Va was ook erg mager. Hij begon steeds meer op een rozijntje te lijken.

“Va, het kan zo niet langer,” sprak Annie hem toe. “Je moet wat minder in gedachten leven, en wat meer in het echt. Anders verander je nog in een rozijntje.”

Daar schrok de Va van. En als de Va ergens van schrok, betekende dat een ommekeer.

Niet dat die ommekeer onmiddellijk kwam. Maar na een jaartje of vier was de Va eraan toe.

Hij stond op van zijn bed en sprak: “Ik ga maar eens houtspokkelen om vuur te kunnen stoken.”

Dat was een uitstekend plan. Op dat moment heerste er een hardnekkige winterkou. Maandenlang was de vorst zo ernstig geweest, dat zelfs de lucht bevroor en gekauwd moest worden, alvorens die in te kunnen ademen. Sterker nog, het was zo koud dat de tijd zelfs begon te bevriezen. De zon bewoog steeds langzamer. De dagen verstreken ellendig langzaam, wat de kou nog ondraaglijker maakte.

Om nog een beetje warmte te ervaren was al het hout opgestookt

en alle bomen waren gekapt. In het land was een ernstig gebrek aan brandstof ontstaan. Zo ernstig dat er zelfs niet meer gekookt kon worden. En dat was nodig, want al het eten was diep bevroren geraakt. De Va, Annie en de kinderen hadden al drie maanden niet meer gegeten, ondanks dat er voedsel in overvloed was.

Het was dus zeer te begrijpen dat de Va het als zijn eerste prioriteit zag om hout te zoeken, teneinde een ommekeer in deze miserabele toestand te brengen.

Allereerst begaf hij zich naar de stokkenkast. Hij begon week en slapjes te worden en had een goede stok nodig om overeind te blijven en stabiel te kunnen wandelen.

Maar lieve help, wat stonden er onnoemelijk veel stokken in die stokkenkast. Het was niet te overzien, er was geen doorkomen aan. De Va zocht en scharrelde, keurde en controleerde, maar hij kwam er niet goed uit, welke hij nu het beste mee kon nemen.

Hij had stokken voor bosgrond en weer anderen voor woestijnen. Stokken om bergen te beklimmen, stokken voor drijfzand of lava en ook diverse toverstokken die een actieradius hadden van bijvoorbeeld tienduizend stappen. Dat betekende dat je er maximaal tienduizend stappen mee kon zetten. Daarna versplinterden ze, of vlogen ze in de brand.

Met sommigen kon hij over het water lopen of sprongen van honderd meter maken. Anderen werkten weer omgekeerd. Ze liepen uit zichzelf en sleurden de wandelaar min of meer mee.

Ja, de Va had vele takken, stokken, krukken, palen en staven. In iedere denkbare houtsoort en in iedere lengte of diameter. En elke stok had een eigen naam.

De Va ploeterde zich door zijn voorraad heen. Toen hij na drie weken aarzelen, inventariseren en calculeren nog steeds geen keuze had gemaakt, sprak Annie hem ferm toe.

“Waarom neem je niet gewoon alle stokken mee?” sprak zij wijs

en begripvol.

“Dat is een goed idee,” reageerde de Va opgewekt, “maar dan neem ik ook de stokkenkamer mee. En het hele huis, want dat zit aan de stokkenkamer vast.”

“Geen probleem,” sprak Annie, “wij slapen wel in de varkensstal.”

De Va nam zijn sterkste stok, een dikke tak met een ergonomische handgreep, die luisterde naar de naam Stefanus. Het was een stok met de trekkracht van vijfhonderd paarden. Uitgerust met richtingaanwijzers, navigatie en cruise-control. Hij bond Stefanus om het huis en nam afscheid met de hoopvolle woorden:

“Als ik over honderd jaar nog niet terug ben, dan waarschijnlijk wel over honderd-en-één jaar.”

Annie en de kinderen zwaaiden hem uit.

De Va wandelde en wandelde en wandelde, terwijl zijn staf het huis voortsleurde. Maar nergens vond hij hout. Nog geen twijgje, zelfs geen splinter. Want tot waar den einder reikte, groeiden er geen bomen meer.

Na enkele dagen besloot de Va even uit te rusten. Hij raakte gedesoriënteerd, omdat er niks te zien was. De aarde was zeer dor. Nergens groeiden struiken of gras. Er was enkel gruis en oneindigheid. Daarom wist de Va niet goed waar hij nu eigenlijk heen ging.

Hij besloot in een hoge boom te klimmen om vanuit de top de omgeving te kunnen overzien. Het was de enige boom die er nog groeide in de wijde omtrek. Maar hoe ver de Va ook keek, nergens kon hij een bos zien. Beteuterd klom hij weer naar beneden.

De Va liep en liep en liep. De koude wind blies en joeg en joelde, alsof hij het speciaal op de Va gemunt had.

“Scheer je weg wind!” had de Va al menigmaal geroepen. Maar de wind schoor niet weg. Hij blies des te feller. De kou ging door

merg en been. Nooit is het waar dan ook op aarde ooit ergens zo bitterkoud geweest als toen. De gevoelstemperatuur was zo laag dat er van gevoel geen sprake meer was. Ja zelfs van tijd was er geen sprake meer, omdat ook die bevroren raakte en volledig tot stilstand gekomen was.

“Had ik toch maar een sjaal,” zuchtte de Va. Maar zijn prachtige egelharen sjaal, die Annie ooit speciaal voor hem had gebreid, was al lang geleden opgestookt om te kunnen koken.

Na een week tussen hemel en aarde te hebben gezweefd, begon de Va lichtelijk geïrriteerd te raken. Hij zag in dat het, zolang de tijd stil bleef staan, verder weinig zin had om voort te blijven zwoegen. Het werd de hoogste tijd voor actie, beweging, leven in de brouwerij.

“Wat als ik het huis nu eens in de fik steek?” sprak de Va in een opwelling. Dat was een briljante ingeving. Een beetje warmte zou de tijd wel weer in beweging kunnen krijgen. En als de tijd eenmaal weer op gang kwam, of – om het heel deftig te zeggen – als het raderwerk van causaliteit weer was aangeslingerd, dan zou de rest ook wel weer goedkomen.

Er was alleen één probleem. De lucifers waren op.

Betrof het een ander hoofdpersoon, dan had het verhaal hier maar beter beëindigd kunnen worden, om de lezer verdere teleurstelling en verdriet te besparen. Maar we hebben het over de Va. Een der vernuftigste en schranderste mannen, die ooit de aardbodem hebben bewandeld.

De Va keek naar zijn staf en bedacht zich dat Stefanus een actieradius van tien miljoen stappen had. Tevens herinnerde hij zich dat hij nu precies negenmiljoen negenhonderdneenenneventigduizend negenhonderdneenenneventig stappen gezet had. Dat wist de Va, omdat hij iedere schrede met voorbedachten rade nam. Nooit plantte hij zijn voet zomaar klakkeloos ergens op de